

TWEEËRLEI SPIJZE

DOOR ANNIE VREELAND

DE ZEE WAS BLAUW ALS DE HEMEL. Blond-groen lagen de duinen onder de stralende zon. 't Strand bood een bijna verlaten aanblik. Kinderen bukten naar schelpen, die schoon zich drukten in 't vochtige zand, dat vol was van paardenpootindrukken en fijne golfrimpeltjes.

Een vlucht meeuwen dreef wit op het blauw kabbelend water. Bernard van Zomeren wendde zich tot zijn vriend, Herman van Beveren, die zwiingend zijn fiets door het zand zeulde.

„Zoo vertrouwend wagen de vogels zich op de onzekere zee,” vond Bernard.

Herman trok met zijn schouders. De banden knerpten over opspringende schelpen en half open mosselschalen. Herman glipte bijna uit over een geleiachtige kwal. Hij volgde de richting van Bernards blik, en zag naar de wiegende, donzen meeuwbootjes op het deinende zeevlak.

„Als hun een storm overvalt . . .,” zei hij, twijfelmoedig. „Dan heffen ze zich hoog van de golven, tot deze weer stil zijn,” zei Bernard.

Zijn woorden troffen Herman toch even. Hij was in een sombere stemming. 't Groote concern, waarbij hij voor enkele jaren zoo verheugd in dienst was getreden, liquideerde, waardoor ook Herman zonder werkkring kwam. Zijn solliciteeren naar een betrekking bleef tot nu toe zonder gevolg. Overall boden zich goedkoopere werkkrachten aan. In een melancholische stemming, na weer een afwijzend antwoord, fietste hij vanmiddag naar Bernard, om in een strandwandeling wat afleiding te vinden.

Jongens sleepten breede planken uit het aanspoelende water. Ze fantaseerden over den naam van 't gewezen schip, en begonnen van 't drijfhout een simpele Arc de Triumph te bouwen. De zee liet een breeden rommel zoover achter, als haar witte kantzoom uitgelegd was.

Twee ruiters, op glanzende paarden, draafden, een amazone in 't midden, voorbij. Herman bemerkte het amper. Hij dacht nog aan de woorden van Bernard.

„Ze heffen zich hoog, als hun een storm overvalt.”

Een moment voelde hij zich door de vogels beschaamd. Hij bleef in den storm op de aarde, vergat den blik te richten naar boven.

„Wat geeft het ook?” vervolgde hij luid zijn gedachten-gang. „Eén mensch onder millioenen kan toch op Gods speciale zorgen geen aanspraak maken.”

Bernard wist, dat zijn vriend snel in den put zat. Op school was dit al zoo, als een moeilijke thema niet direkt wilde vlotten.

Hij verplaatste zijn stappen, om de bocht te ontwijken, die door de zee in breede ringen volgestroomd werd.

De ruiters keerden terug. 't Zeeschuim bespatte het reebruin der paarden. In de verte lagen blank de villa's van Katwijk en Noordwijk.

Bernard wilde zijn vriend antwoorden, toen een onverwacht tooneeltje hem boeide.

Een stormvogel tippelde koket langs den zeezoom. Hij vond in het zand, waar de zee nog niet kwam, een broodmaaltijd. Misschien strooiden kinderhandjes de blokjes, waar de vogel gretig op aanviel. 't Kopje bukte en hief zich; de snavel boorde gulzig in 't brood.

Een poosje genoot de vogel alleen van den maaltijd. Toen kwam een witte meeuwenring hem 't alleen

opetingsrecht betwisten, en was het brood onder den versterkten aanval spoedig verdwenen. Krassend vlogen de meeuwen terug en dobberden, als straks, op het golfdeinen.

De vrienden bezagen 't tooneeltje vol leven, elk van eigen gedachten vervuld.

„Heb je hier eigenlijk niet het antwoord op je vraag van zoeven?” vroeg Bernard. „Geloof je, dat, als voor de vogels nog speciaal wordt gezorgd, God Zijn kinderen aan hun lot zal overlaten?”

Herman aarzelde. Hij beschouwde zich niet bij Gods kinderen, al was hij niet vreemd aan den eisch van Zijn Woord.

„Och,” zei hij onwillig, „jij rekende altijd meer met God dan ik heb gedaan. Voor jou zijn daardoor de levensdingen misschien anders.”

„De weg is ook open voor jou,” meende Bernard. Hij zweeg, zei dan, bewogen: „Dat brood lag gereed, vóór de komst van den vogel. Zoo is het ook met het hemelsche brood. God gaf het, vóór jij er naar vroeg, in Christus. Zou je niet, nu de wereldmaaltijd je hongerig liet, je naar dit altijd voedende brood willen wenden?”

Ze passeerden 't gevaarte, door de jongens getimmerd in 't zand. 't Viel om, toen stuwende golven met kracht aansloegen tegen het wrakhout.

Zijn trots verhinderde Herman, den raad van zijn vriend op te volgen. Hij bootste de jongens na, en bouwde uit drijfhout een nieuw bestaan. Tot ook dit instortte, ondermijnd door aanbeukende golven. Wat hij aanvatte, werd uit zijn handen geslagen. God scheen met zijn inspanning te spotten, en hem te dwingen, zich tot Hem te wenden.

Bernard liet zijn vriend niet heelemaal los. Hij bleef hem wijzen op zijn levenstekort, sprak van den honger, die aarde-brood alleen nooit kan stillen.

Maar, onwillig, bleef Herman, ondanks teleurstelling, hongerig dolen. Tot hij, het hoofd afgewend in schaamte, eindelijk berooid en uitgeput kwam. En Gods spijze gereed vond.

GEDACHTE

Helaas, daarom stijgt de offervlam des gebeds zoo traag van menig altaar, omdat de twijfel aan verhooring er als een doffe nevel op drukt, en de gloed der vonken verdooft.

KLEINE HAMERS

a. Wanneer gij aan iemand zeer groote verplichting hebt, en gij later onaangenaamheden met uw weldoener krijgt, dan schijnt een soort van fatsoen te eischen, dat hij een veel erger vijand van u wordt, dan een vreemde zou zijn. Om in zoo'n geval uw harteloosheid en ondankbaarheid te verklaren, zijt ge verplicht, het vergrijp van de tegenpartij te bewijzen. Niet, dat gij zelfzuchtig en ruw zijt, niet dat gij boos zijt over het mislukken van zijn speculaties, wel neen, maar omdat uw vriend met het snoodste verraad en de laagste motieven u er toe overgehaald heeft, er aan dee te nemen. Alleen om konsekwent te blijven, zijt gij, als vervolger, verplicht, aan te toonen, dat de gevallen man een gemeene kerel is, — anders zijt gij zelf een ellendeling.

b. Ijdelheid der ijdelheden. Wie van ons is er gelukkig in deze wereld? Wie heeft gekregen, wat hij begeerde? En wie, die het gekregen heeft, is voldaan? THACKERAY